

Allehelgensdag 2018

Alle helgens dag er en gammel mærkedag. Allerede i år 400 besluttede paven, at der skulle være en dag, hvor man kunne huske alle de hellige mænd og kvinder, som var døde for deres tro som martyrer eller som kirken havde udnævnt til at være særligt bemærkelsesværdige vidner, som nok kom direkte i himlen til vor Herre. Der var efterhånden for mange af dem til at de kunne få hver deres egen mindedag – så derfor er det alle helgens dag. Vi tilbeder ikke helgener, påkalder dem ikke i bøn, i den danske folkekirke, den evangelisk-lutherske kirke, vi er en del af. Men vi må gerne høre om dem, læse om deres liv og lære af deres gode gerninger. For nok var de bare mennesker, som os, men de var alligevel mere end det. De var eksempler til efterfølgelse, fordi de levede deres liv i troen på Gud Fader og Hans søn Jesus Kristus. De blev lys for andre at vandre efter i en ofte temmelig mørk verden.

Det er en mindedag i dag. Vi husker dem, som var kristne for så længe siden. De modige, som trodsede hedenskab og samfundets foragt og var kirke i de første tider efter Kristi opstandelse. Og vi husker dem, som var her hos os. Dem, vi selv elskede og mistede. Dem, der var verdens lys og jordens salt for os i vores dagligdag. Vi håber og tror, at de nu er et godt sted. Hos Gud. Et sted, hvor der er fred og hvile, og hvor de er omsluttet af Guds faderlige kærlighed og ikke savner os, som vi savner dem. For i sand gudsfred er der ingen sorg eller tårer, ventetiden vil synes som et kort sekund for dem, indtil vi er sammen igen i evigheden.

Lad os også i dag bruge et øjeblik på at mindes dem, som ingen huskede, mens de levede. Dem, som går bort fra denne verden alene uden en kærlig familie omkring sygelejet. Og måske opdager vi det først uger eller måneder senere, at de ikke er her mere. Lad os mindes dem, der ikke har nogen til at tage afsked med dem i kirken, bortset fra præsten, kirketjeneren og bedemanden. De levede iblandt os, og vi så dem ikke. Gud så dem og har taget dem til sig i sin uendelige barmhjertighed, til der hvor ensomheden ikke findes mere. Til et sted, hvor englene synger vuggeviser for denne verdens sårede børn, det er jeg ganske overbevist om.

Som kristne mennesker er vi i alle ting og først og sidst Guds børn. Fra dåben til graven. Vi får Fadervor med os som dåbsgave, det bliver bedt for os ved døbefonten og det bliver bedt for os ved kisten. Vi er i alle ting overgivet til Guds nåde og kan kun ydmygt bede om det daglige brød, at blive ledt uden om fristelser og ondskab og få del i menneskelig og guddommelig tilgivelse for vore fejltagelser. Jesus beder os i dag om at leve i den overbevisning, at vi er Guds børn, så vi kan være jordens salt og verdens lys. Vi må ikke glemme, hvor vi hører hjemme og hvilket håb, vi lever på. Håbet om evigheden hos Gud ved vor Herre Jesus Kristus. At leve et liv som Guds børn vil bære godheden med sig, vil bære kærligheden i sig, for det er sådan Guds børn lever sammen. Som himmellys, skønt af de små, for vi er tændt af ham, Kristus, som var verdens lys for alle, som tror på ham. Glemmer vi, hvem vi er, hvem skal så lyse verden op med håb? Hvem skal bære troens ord videre i blandt os, så kærligheden kan råde i verden. Vi ville være overladt til mørket, gå til i ensomhed fordi vi ikke var hinandens førsteprioritet.

Vi skal huske, vi skal mindes, for ved at huske på den levede kærlighed finder vi eksempler til efterfølgelse. Det er Guds vej i verden, den Han viser os. Vi forstår vel ikke altid Guds planer med os, det er for stort og for underfuldt for os. Men vi hører Hans kalden ved Jesu ord. Vi mærker at Han trækker os i retning af det gode, lyset, der hvor vi kan finde trøst for al sorg, lindring for al smerte. Når vi samles her i kirken, så oplever vi en flig af det, der skal komme, et glimt af det himmelske, det som Gud har lovet os ved sin søn. Et fællesskab, der rækker ind i evigheden. Der

hvor ordene bliver til virkelighed. Hvor Gud skal bo hos os og døden er afskaffet. Vi, som er kommet af jorden og skal blive til jord igen, vi skal leve om vi end dør, for der er en opstandelse også til os. Det er løftet, der gentages ved kisten. Af jorden skal du igen opstå. Der er trøst i de ord, Guds trøst i vores sorg.

Alle helgens dag er blevet til en mindedag for vore egne døde, en dag hvor mange går på kirkegården og tænder lys eller lægger en blomst eller en krans. Men det er også stadig en mindedag for de første kristne, for dem, som viste vejen for os andre. De modige, der var parate til at dø for deres tro. Vi har fællesskab med dem, når vi kommer i kirken, for uden dem, havde der ikke været nogen kirke, intet kristent fællesskab at mødes i. Verdenshistorien ville have taget sig anderledes ud, så det kan ikke nytte at spekulere over hvad og hvor vi så ville have været. Vi skal huske de første vidner og vide, at de lagde grunden til vores hverdag i dag. Vi skal være taknemmelige, takke Gud, for hvad vi fik givet i dem og i alle, som vi kendte, elskede og mistede. Alle dem, der har forment os og vores liv.

Og vel er det en dag, hvor der grædes mange tårer, for vi savner de elskede, som gik forud for os, men det bør også være en dag til at glædes over minderne, vi kan dele. Minder om alt det, som var så godt. Vi skal takke Gud for, at de var her og var en del af vores liv. I Prædikerens Bog står der, at der er en tid til at le og en tid til at græde, en tid til at omfavne og en tid til ikke at omfavne. Jeg tror at en dag som i dag rummer noget af det hele, for der er nogen, som vi ikke længere kan nå, de gik bort, drog fra os, døde, men før de gik gav de os en gave, kærlighedens gave. Så lad os da mindes med smil og mindes med tårer, men frem for alt takke Gud for fællesskab, for kærlighed, for alt hvad de var og er for os, som stadig lever i troen på og håbet om gensynet i Guds evighed. Amen.